

Arrest

nr. 238 600 van 15 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN LAER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 6 juli 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde op 26 september 2019 verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk omdat verzoekster reeds internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland en omdat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoekster tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Ter ondersteuning van haar volgend verzoek legt verzoekster de volgende documenten neer: een loonbrief, foto's en nieuwsartikelen.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die haar kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten aanbrengt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft.

Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekster internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland. Verzoekster betwist dit niet. Verzoekster laat echter gelden dat zij maar tot april 2020 bescherming heeft in Griekenland en houdt voor dat er niet werd nagegaan of de bescherming in Griekenland die haar en haar gezin verleend werd, effectief nog bestaat. In het kader van haar eerste verzoek oordeelde het CGVS als volgt: “Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar [indien gekend, naam van de staat die al internationale bescherming heeft verleend], of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).”

Verzoekster brengt heden nog steeds geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, en hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou genieten.

De Raad benadrukt verder dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel niet kan ontkend worden dat Griekenland kampt met diverse problemen op socio-economisch vlak, blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat zij geen toegang zou krijgen de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting en dat zij in een situatie van extreme materiële armoede zal terechtkomen die haar niet in staat stelt in haar meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar verzoekster internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie aldaar niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de verklaringen die verzoekster aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met haar vorig verzoek, namelijk haar vrees voor de PKK in Griekenland, wordt in de bestreden

beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Met het louter volharden in en herhalen van deze vluchtmotieven, brengt verzoekster geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen in de bestreden beslissing weerleggen of ontkrachten.

Waar verzoekster opwerpt dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, wijst de Raad er op dat de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dient beoordeeld te worden binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het concept van het "belang van het kind" is in die zin niet absoluut, zoals ook de Raad van State aanhaalde in haar arrest nr. X van 29 mei 2013: "Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus". Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Verzoekster voert met een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Griekenland voor gezinnen met minderjarige kinderen, geen persoonlijke motieven aan namens haar minderjarig kind die de toekenning van een beschermingsstatus in zijn en/of haar hoofde rechtvaardigen.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. Waar verzoekende partij in haar pleitnota vraagt om alsnog te worden gehoord, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. De procedure in en voorgeschreven door voormeld bijzondere machtenbesluit, in het leven geroepen naar aanleiding van de uitbraak van de Covid-19 (I) pandemie en also mede een van de vele (gerechtelijke) maatregelen in de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus Covid-19 (I), biedt aan de partijen de mogelijkheid schriftelijk de opmerkingen te formuleren die zij anders/normaliter mondeling op zitting zouden maken, waardoor de verzoekende partij haar recht op een daadwerkelijk beroep/rechtsmiddel is gegarandeerd. De vraag en mogelijkheid te worden gehoord, wordt aldus gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid krijgt om schriftelijk haar opmerkingen te berde te brengen. De partijen beschikken aldus niettemin evenzeer over de mogelijkheid opmerkingen te formuleren met betrekking tot de in de beschikking opgenomen grond, waarin door de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter wordt aangegeven waarom hij van oordeel is dat over het beroep uitspraak kan worden gedaan zonder een terechtzitting. De procedure op grond van voormeld machtenbesluit staat een volledig en *ex nunc*- onderzoek *in casu* geenszins in de weg.

De Raad wijst er tevens op dat, volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, niet zijn te beschouwen als een onevenredige en onduidelbare ingreep, waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 33 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit opzicht is het van belang te benadrukken dat *in casu* aan de verzoekende partij de mogelijkheid wordt geboden om door middel van een pleitnota opmerkingen bij te brengen.

De verzoekende partij heeft middels haar pleitnota van 6 juli 2020 gebruik gemaakt van die mogelijkheid om haar opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 22 juni 2020 opgenomen grond en heeft deze voorgelegd aan de Raad. De verzoekende partij, die aldus wel degelijk de mogelijkheid had en ook effectief gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren alsook kritiek te uiten omtrent voormelde beschikking, toont derhalve niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van deze argumentatie.

3.2. De Raad stelt verder vast dat de door verzoekende partij per pleitnota van 6 juli 2020 aangebrachte argumenten geenszins van aard zijn om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen eerder in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming in de beschikking van 22 juni 2020 en de bestreden beslissing werd vastgesteld.

Verzoekende partij haalt in haar pleitnota aan dat: *“Noch in de beslissing van het CGVS noch in de beschikking van Uw raad wordt inhoudelijk ingegaan op de vrees die de echtgenote van verzoekster uitte over de PKK omwille van haar werkzaamheden voor de radio. Ook is er niet nagegaan of er een vrees kan bestaan in Griekenland wegens de aanwezigheid van PKK-leden.”*, en herhaalt hierbij ook summier argumentatie uit haar verzoekschrift.

De Raad kan verzoekende partij niet volgen in haar voorgaand betoog, en wijst op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Wat betreft de verklaringen die verzoekster aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met haar vorig verzoek, namelijk haar vrees voor de PKK in Griekenland, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Met het louter volharden in en herhalen van deze vluchtmotieven, brengt verzoekster geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen in de bestreden beslissing weerleggen of ontkrachten.”*.

Voorts wijst de Raad op de vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande uit de bestreden beslissing: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, namelijk uw vrees voor de PKK in Griekenland, moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen.*

Zo kan u geen aannemelijke verklaring bieden voor de vaststelling dat u deze vluchtmotieven niet vermeld heeft in het kader van uw vorige verzoek. U verklaart dat u bang was om dit te vertellen tijdens uw eerste verzoek. U wordt gevraagd waarom u bang was om dit te vertellen, waarop u zegt dat u vreesde dat de PKK dit zou te weten komen en wraak zou nemen. U wordt erop gewezen dat u werd meegedeeld tijdens uw eerste verzoek dat de informatie die u meedeelt in het kader van een verzoek om internationale bescherming vertrouwelijk is en dat de tolk neutraal is en gevraagd waarom u deze vluchtmotieven niet aanhaalde, waarop u zegt dat mensen u hadden aangeraden dit niet te vertellen en dat de tolk ook een aanhanger zou kunnen zijn van de PKK omdat hij of zij Koerd was. U wordt gevraagd waarom u niet om een Arabische tolk vroeg – u gaf aan dat u vloeiend Arabisch spreekt – waarop u louter zegt dat u geen negatieve beslissing had verwacht (verklaring volgend verzoek, vraag 15). Dergelijke verklaringen over de reden waarom u uw eigenlijke vluchtmotieven niet aanhaalde tijdens uw eerste verzoek zijn niet overtuigend.

Bovendien brengt u geen enkel element aan waaruit zou blijken dat u problemen had met de PKK in Griekenland. U verbleef drie jaar in Griekenland. Het enige dat u aanhaalt is dat een vriend van u aanraade om het land te verlaten en dat een taxichauffeur een foto van jullie nam (verklaring volgend verzoek, vraag 19). Hieruit blijkt geenszins dat u problemen heeft met de PKK.

U legt ook geen bewijzen neer van uw vrees voor de PKK. Nergens geeft u aan dat u aangifte deed bij de politie. U ligt hier ook geen documenten over neer. Hieruit blijkt bovendien niet dat u niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Griekse autoriteiten.

De foto's van uw vrouw in een radiostudio en de nieuwsartikelen over een Koerdisch vluchtelingenkamp ten zuiden van Athene en een gevecht tussen Arabieren en Koerden in een kamp op Lesbos bewijzen evenmin uw persoonlijke problemen met de PKK.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in

de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”. Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

In haar pleitnota stelt verzoekende partij, net zoals in haar verzoekschrift, dat zij vermoedt dat haar bescherming maar tot april 2020 geldig was. Zij stelt het volgende: *“Verzoeker is niet zeker of hij de vluchtelingenstatus heeft of subsidiaire bescherming (in een eerder beslissing stond “u denkt dat het de vluchtelingenstatus betreft”). In geval van subsidiaire bescherming is dit tijdelijk. Verzoeker heeft hierop zelf weinig zicht, gelet op de complexe procedures. Er kan van het CGVS worden verwacht dit zorgvuldig na te gaan en dit met zekerheid te kunnen stellen.*

Alleszins is het zo dat als verzoeker nog een status van bescherming heeft, dat zij een hele procedure moet doorlopen om weer recht te kunnen hebben op huisvesting, sociale bijstand,... Zij toonde al eerder aan dat dit in Griekenland zwaar onder druk staat.”.

De Raad merkt op dat het derhalve genoegzaam vaststaat dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, *in casu* Griekenland en het Commissariaat-generaal, in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, zodoende is tegemoetgekomen aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, met name dat *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.”* Noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties. De vraag of het desgevallend de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus betreft is derhalve geenszins van doorslaggevend belang.

De Raad wijst er nog op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals *in casu* - gelet op de informatie uit het administratief dossier in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming -, staat het immers vast dat verzoekende partij in Griekenland internationale bescherming heeft verkregen, het aan de verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partij laat na dergelijke bewijzen te leveren. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij in Griekenland actueel niet meer over internationale bescherming zou beschikken.

Verder wijst de Raad erop dat de vraag of verzoekende partij actueel nog over een geldige verblijfstitel of geldig verblijfsdocument beschikt, gekoppeld aan de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, derhalve een andere kwestie betreft. Het komt te dezen ook aan verzoekende partij toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij actueel nog steeds internationale bescherming in Griekenland geniet, op concrete wijze aan te tonen dat een verlenging van een (eventueel verlopen) verblijfstitel desgevallend niet langer tot de mogelijkheden behoort mits het vervullen van een aantal formaliteiten. Verzoekende partij laat na dergelijke bewijzen te leveren. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en er haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

De Raad wijst dienaangaande verder op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekster internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland. Verzoekster betwist dit niet. Verzoekster laat echter gelden dat zij maar tot april 2020 bescherming heeft in Griekenland en houdt voor dat er niet werd nagegaan of de bescherming in Griekenland die haar en haar gezin verleend werd, effectief nog bestaat. In het kader van haar eerste verzoek oordeelde het CGVS als volgt: “Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden.*

Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar [indien gekend, naam van de staat die al internationale bescherming heeft verleend], of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X)."

Verzoekster brengt heden nog steeds geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, en hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou genieten.

De Raad benadrukt verder dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel niet kan ontkend worden dat Griekenland kampt met diverse problemen op socio-economisch vlak, blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat zij geen toegang zou krijgen de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting en dat zij in een situatie van extreme materiële armoede zal terechtkomen die haar niet in staat stelt in haar meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar verzoekster internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie aldaar niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet." Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

Verzoekende partij stelt in haar pleitnota dat de recente ontwikkelingen het nog moeilijker voor haar en haar familie maken om in menselijke omstandigheden in Griekenland te overleven en verwijst hierbij naar landeninformatie "2. ECRE, Country report on the asylum procedure, reception conditions and detention of asylum seekers, juni 2020.", gevoegd aan haar pleitnota, waaruit blijkt dat er sterk wordt bespaard en dat de basiscondities voor een menswaardig leven niet worden gegarandeerd. De Raad wijst erop dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie *an sich* volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

Het algemeen aangeven dat zij zich in een kwetsbare positie bevindt (door haar jonge kind en medische problematiek), volstaat niet om aan te tonen dat zij in Griekenland werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in Griekenland aan bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier geheel in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Verzoekende partij stelt dat zij eerder al heeft toegelicht in welke omstandigheden zij in Griekenland heeft geleefd. De Raad wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen haar levensomstandigheden in Griekenland reeds heeft beoordeeld in de beslissing, waartegen zij geen beroep heeft ingesteld bij deze Raad, in het kader van haar eerste verzoek: *“Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.”*.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS